

Bladhaters

Johan Heirman

Aan de achterzijde van mijn tuin is enkele jaren geleden een herenhuis gesloopt en vervangen door een bijzonder lelijk appartementsgebouw, dat erg eufemistisch "residentie" wordt genoemd. De boomrijke tuin werd, zeer tot mijn verdriet, zonder genade geroid en deels verhard tot parkeerterrein, deels bebouwd met garages. Mijn eigen lijsterbes en hazelaar, dankbaar voor het vele licht dat ze plots gekregen hebben, groeien nu naar dat licht toe. Dit is niet naar de zin van deze burens, die willen dat de (overigens nauwelijks overhangende) takken er zo snel mogelijk af gaan vanwege de 'hinder en schade die het afvallend blad veroorzaakt aan de aldaar geparkeerde voertuigen'. Dat ik door hun ingreep tot levenslang snoeiwerk wordt veroordeeld doet voor hen uiteraard niet ter zake. Het liefst willen ze trouwens dat ik alles maar meteen rooi.

Toen ik nog in Hasselt woonde had ik een buurvrouw die haar echtgenoot zowat de grond in gepest had. De arme man had

een boompje geplant in hun tuin, maar dat zag zij niet zitten. Elke dag goot ze stiekem wat pekkel aan de voet van de stam, net zo lang tot de boom

stierf. Niet lang daarna stierf ook haar man. Ze vertelde het mij zonder enig teken van wroeging, dat van die boom tenminste.

Het bekende Vlaamse TV-programma "Man bijt hond", op Allerheiligen 2001: een bejaarde vrouw plukt een fraai geel esdoonblad van het aangeharkte paadje naast de schoongeboende glimmende zerk van haar wederhelft: "Kijk zie, die blaren zijn me een doorn in het oog". Ze vond dat de gemeente dat probleem maar eens aan de bron moest

aanpakken: de rij bomen aan het eind van het kerkhof.

Bladhaters, ze bestaan echt. Zelf begrijp ik niet zo goed

waar dit rabiate bladhaten vandaan komt. Niks fijners toch dan ritselend door het afgevallen blad te struinen in een bos, of zelfs gewoon in mijn straat (maar daar blijft het meestal niet lang liggen: het wordt te lijf gegaan met lawaaierige machines die mij veel meer hinderen dan die blaren). Ooit heb ik eens maandenlang rondgereden met een dikke laag beukenblad

in mijn auto. Erg prettig, en het ruikt lekker, maar je wordt aangestaard alsof je niet goed wijs bent.

Volgens mij is het bladhaten een geestesziekte die wellicht in alle moderne culturen ter aarde voorkomt, maar toch vooral in het zogenaamde beschaafde Westen. Misschien worden mensen door het vallende blad herinnerd aan hun eigen sterfelijkheid. Daar houden ze niet van.

Begraaf mij maar onder een linde, die leven lekker lang. Ik zal er zijn in elk blad dat valt.